

P III 302

XIV 37

Paq Cp III 275. A

P III 303

РП 302

206 238

Риср III 275. 1

БЛАЖЕНОЙ УСПОМЕНИ

ВЕЛИКОГЪ СРБСКОГЪ ДОБРОТВОРА

САВЕ ТЕКЕЛІЄ

О СТОГОДИШНЬОЙ СЛАВИ ДАНА РОЂЕНЯ

17. АУГУСТА 1861 ГОДИНЕ.

ДАМЈАНЪ ПАВЛОВИЋЪ.

НА СВЕТЪ ИЗДАЛА „МАТИЦА СРБСКА“.

У БУДИМУ,

Тискомъ кр. свеучилишта пештанскогъ 1861.

ВАЖЕНОМЪ АСНОМЕНИИ

ВЕДИМОСТЪ СЪВЪСТОПЪ ДОРОТОВА

СЪВЪСТЪ ТЕКЪ ВЪ

О СТОЛЪНИЩЕНОМЪ СЪВЪСТА НАША ПОСЪВЪ

17 АПРЕЛЪ 1881 ГОДИНЕ

АДМИНЪ ПЪРЪВЪОБЪСЪ

НА СЪВЪСТА НАША СЪВЪСТА

17 АПРЕЛЪ

ПЪРЪОБЪСЪ СЪВЪСТА 1881

Нису оно плави двори,
Што изъ ведра трепте зрака,
Ни танане оно куле
Узвиле се до облака.

Ніе алемъ каменъ драгій
Уврхъ куле заблистао,
Ни по двори дробанъ бисеръ
Као инѣ попадао.

Свето место — србска гора,
Кршно стенѣ и мраморѣ,
А по стени и мрамору
Пала ела и яворѣ.

Пала ела и яворѣ,
У сѣйномъ се зраку губи,
Китномъ граномъ облакъ шара,
Па сунашце јарко люби.

Сяе сунце уврхъ еле
А по стени — сяю сузе;
Хай, чисте ихъ лию душе,
Хай, много се њима узе!

Царовале, боговале,
Сяйни были нѣни дани,
Али старый крвникъ — судба —
Срећу нѣну утамани.

Срећу нѣну є однела,
Спасенѣ є имъ однела,
Ой, та све є, све однела,
Єрѣ слободо тебе є узела!

Крвникъ душманѣ осиліо,
Роби, сече што є живо —
Клетѣ душмане! зарѣ и чедо
У колевцы теби криво? —

Тече крвца србска, тече,
Одъ дома се Србѣ одбія,
Одъ немила до недрага
Яданѣ горомъ се пребія.

Што у гори пала крвца
Загреяла стене хладне,
Те изъ стена цвеће біє,
Цвеће — србске душе ядне.

Процвилеле на томъ стению
Што га давно сломи доба,
Сломило га, те юнаку
Начинило кршна гроба.

Кадъ найлюбе доба было,
Преплавило море зала,
Челикъ — мищца одъ юнака
Само Србу мелемъ дала.

Мелемъ дала п' онда пала,
Србъ за Срба већ не знао,
Сужанъ робе као гуя
У процепу пропиштао.

Паде юнакъ — Србинъ паде —
Зло га топи са свихъ страна —
Али иде — иде срећа —
Иде — иде — мищца обећана!

Уврхъ горе две зелене еле
Сплеле гранѣ, свиле китна венца,
Надвиле се, те но чине хладка
Бистой води студена кладенца.

Край кладенца и камена гроба
Бритка сабля у камъ ударена,
А у венцу, у зелену лишћу,
Танка тама съ тайномъ сакривена.

Тама была — попоћ се развила,
Глухо доба — глуха чарна гора,
Тайна была — учини се вила,
Те виленска тайна збори збора.

Збори вила — грешне душе нигде —
Само горске слушаю в виле,
Есу л' речи о чемеру, яду л'? —
То о србской старой срећи быле!

„Процвилео сужанъ робе,
Сужанъ Србинъ люто вршти,
Ой, та чемеръ мученичко
Ядно срце нѣму тишти.

„Варваръ гази што в свето,
Руши цркве и олtare,
А на слуге божѣ пушта
Люте хрте и огаре.

„Чедо нѣму грозно мучи,
Груди нѣму мушке бие —
Када варваръ срца нема
Некѣ и робу срца ние!

„Яданъ Србинъ гредe гори,
Гредe гробу тайомъ мракомъ,
Те на гробу залелече
За юнакомъ Кралѣвићемъ Маркомъ.

„Камъ одъ туге синій пуца,
Сабля бритка се помаля,
Гробъ се тресе — али заманъ!
Духъ се Марковъ јошъ не явля.

„ Не приспело јоште право доба
Да побратимъ устане изъ гроба,
Да душманинъ заяуче клетый,
Када Марко сабљомъ рода свети!

„ Алъ изъ таме што ми рода тишти,
Изъ јаука којимъ Србинъ пишти,
Ускрснуће сунце среће ясно,
Певанъ се заорити гласно!

„ Зраци сунца осушиће сузе,
Песма болне мелемити груди,
Те челична утрнула душа
Усплаштиће да душману суди.

„ Ка' што съ лица светителя Саве
Сяло благо сунце спасенія,
Такво роде засинуће сунце,
Сунце среће — Сава Текелія!

„ Сазрет' душа, огнѣмъ планут' срце
За слободомъ у србскога тића,
Те за сунцемъ живеће Србу
Челик — мишца Марка Кралѣвића!“ —

Ућутала бела вила,
Речи њне зазвониле,
Зазвониле, оживеле,
У тице се учиниле;

Те се оре посредъ горе,
Ишчекую бела дана,
Па да пою, хваломъ хвале,
Хвале сунца обећана. —

Нестанула бела вила,
Дивна была, у зракъ се разлила,
Те изъ лика нѣна сјйна
На истоку зора се разлила.

Сјє зора, гори явля
Сјино сунце спасенія,
Те екнула ясна песма:
„ Слава Саво Текелія!

„Добро дошло сунце наше,
Добро дошла круно сјйна,
Добро дошла Славо наша,
Славо! сунце! круно обасјина!“

И сунашце сјино грану
Те осія горске путе,
Те сужнику ядномъ Србу,
Лечи срцу ране луте.

Тама была, па се суза лила,
Травка съ цветомъ сузице пролила,
Сунце сину, а то суза мину,
Те се песма утехе разлила.

„ Слава, слава, сунцу пашемъ
Што намъ пута осветлило!
Што намъ душу огрејало,
Души крило осилило!“

И довека истицаће сунце,
И довек' се орит' песма тја:
Ой довекъ се у србскихъ срдаца
Славит' сунце — Сава Текелија!

Спажиће насъ успомена света,
И нѣгова роду любовъ жарка,
Те ће млада сазрет' србска срца
И за мишцу Кралѣвића Марка!!

Тяжко ми е, аз съм, аз съм,
Що пак пък се обветяло!
Вяла ми е душата,
Душа която очинило!

И докато петнише сърце,
И докато се обит, песня жива,
Он докато се у ербика срѣща
Славят, сърце — Славя Терем!

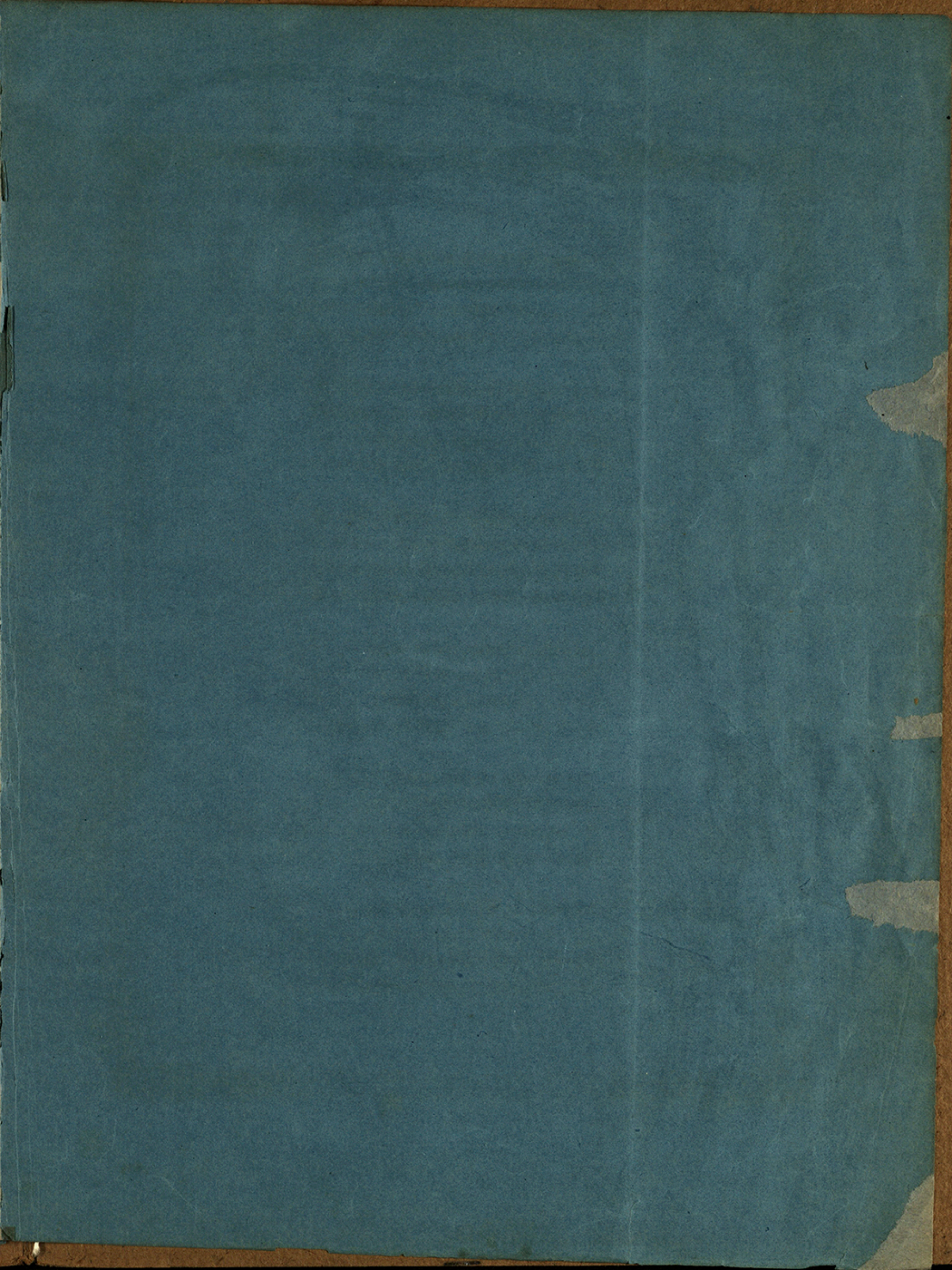
Сважише насъ, уснонен света,
И нѣговъ родъ, люба жара,
Те не млада гварет, ербика срѣща
И за нишу, Крѣпна въ Мѣра!!

Добре дѣла, сърце живо,
Добре дѣла, сърце живо,
Добре дѣла, сърце живо,
Самъ! сърце, дѣла, живо!

И сърце, сърце, сърце,
Те сърце, сърце, сърце,
Добре дѣла, сърце,
Самъ! сърце, дѣла, живо!

Така била, сърце, живо,
Тръгна съ сърце, сърце, живо,
Сърце живо, а то сърце живо,
Те се весно, утѣха, разлила.

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

РлзСрпII 275.1

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

P19CpIII 275.1